

## PREDIKANT

Eerder verschenen van Camilla Läckberg  
bij The House of Books:

Gouden kooi  
Zilveren vleugels  
Vrouwen zonder genade

Verschenen in de Fjällbacka-reeks:

Ijsprinses  
Predikant  
Steenhouwer  
Zusje  
Oorlogskind  
Sneeuwstorm en amandelgeur  
Zeemeermin  
Vuurtorenwachter  
Engeleneiland  
Leeuwentemmer  
Heks

Camilla Läckberg

# Predikant

Vertaald uit het Zweeds door  
Elina van der Heijden en  
Wiveca Jongeneel



the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Nordin Agency, Zweden

Oorspronkelijke titel: *Predikanten*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bokförlaget Forum, Stockholm 2004

© Camilla Läckberg, 2004

© Vertaling uit het Zweeds: Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2007

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp: Roald Triebels, Amsterdam

Foto auteur: © Magnus Ragnvid

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden op copyright van het omslagbeeld te bereiken. Zij die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op deze rechten, kunnen zich tot de uitgever wenden.

ISBN 978 90 443 6121 6

ISBN 978 90 443 6122 3

NUR 332

[www.thehouseofbooks.com](http://www.thehouseofbooks.com)

[www.overamstel.com](http://www.overamstel.com)

**OVERAMSTEL**

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor Micke





De dag begon veelbelovend. Hij werd vroeg wakker, vóór de rest van het gezin, en nadat hij zich zo geluidloos mogelijk had aangekleed, wist hij ongemerkt het huis te verlaten. Het lukte hem ook zijn ridderhelm en houten zwaard mee te nemen, waarmee hij gelukzalig zwaaide toen hij hollend de honderd meter van het huis naar de ingang van de Koningskloof aflegde. Hij bleef even staan en keek eerbiedig naar de steile spleet midden in de berg. Er zat twee meter tussen de wanden, die zich een tiental meters naar de hemel verhieven waarlangs de zomerzon net omhoog begon te klimmen. Drie grote rotsblokken, die voor eeuwig midden in de kloof waren blijven hangen, vormden een indrukwekkend gezicht. De plek had een magische aantrekkingskracht op het kind van zes jaar en het feit dat ze verboden terrein was, maakte haar alleen maar aantrekkelijker.

De kloof had haar naam gekregen toen koning Oscar II aan het eind van de negentiende eeuw een bezoek bracht aan Fjällbacka, maar dat wist de jongen niet, en het kon hem ook niet schelen, toen hij voorzichtig de schaduwen in sloop, zijn houten zwaard in de aanslag. Maar zijn vader had wel verteld dat de scènes in de Hellepoel in de film *Ronja de roversdochter*, in de Koningskloof waren opgenomen, en toen hij de roverhoofdman Mattis daar op zijn paard had zien rijden had het behoorlijk in zijn buik gekriebeld. Soms speelde hij hier rovertje, maar vandaag was hij een ridder. Een ridder van de ronde tafel, net als in het grote, mooie kleurenboek dat hij voor zijn verjaardag van zijn oma had gekregen.

Hij klauterde over de grote stenen die de grond bedekten en maak-

te zich gereed om de grote, vuurspuwende draak met zijn moed en zijn zwaard aan te vallen. De zomerzon bereikte de kloof niet, waardoor de plek koud en donker was. Perfect voor draken. Weldra zou het bloed uit de hals van het beest spuiten, en na een langdurige doodstrijd zou de draak dood voor zijn voeten neervallen.

Iets in zijn ooghoek trok zijn aandacht. Hij zag achter een grote steen een stukje rode stof en zijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand. De draak kon wachten. Misschien lag daar wel een schat verborgen. Hij zette zich af, sprong op de steen en keek aan de andere kant naar beneden. Hij viel bijna achterover maar na een paar tellen met zijn armen te hebben gezwaaid, hervond hij zijn evenwicht. Later zou hij niet toegeven dat hij het eng had gevonden, maar hij was in zijn zesjarige leven nog nooit zo bang geweest als nu. Een mevrouw lag hem te beloeien; ze lag op haar rug en keek hem recht aan, met starende ogen. Zijn eerste instinct zei hem te vluchten voordat ze hem kon pakken en door kreeg dat hij hier speelde hoewel dat niet mocht. Misschien zou ze hem dwingen te vertellen waar hij woonde en hem meesleuren naar papa en mama, die heel boos zouden vragen hoe vaak ze hem wel niet hadden gezegd dat hij zonder een volwassene niet naar de Koningskloof mocht gaan.

Maar het rare was dat de mevrouw niet bewoog. Ze had ook geen kleren aan en heel even geneerde hij zich omdat hij naar een naakte vrouw stond te kijken. Het rode dat hij had gezien was geen stuk stof, maar een tas die vlak naast haar lag. Kleren zag hij nergens. Vreemd, om hier naakt te gaan liggen. Dat was hartstikke koud.

Toen be kroop hem een onmogelijke gedachte: misschien was de mevrouw wel dood! Hij kon geen andere reden bedenken waarom ze daar zo stil lag. Die gedachte deed hem van de steen springen en langzaam achteruit naar de ingang van de kloof lopen. Toen hij een paar meter van de dode mevrouw was verwijderd, draaide hij zich om en rende zo snel hij kon naar huis. Het kon hem niet langer schelen of hij op zijn kop zou krijgen.

Door het zweten kleefden de lakens aan haar lichaam. Erica draaide van links naar rechts, maar het was onmogelijk een prettige houding te vinden. De lichte zomernacht maakte het slapen er ook niet makke-



lijker op en voor de duizendste keer bedacht ze dat ze donkere gordijnen moest kopen en ophangen, of liever gezegd, ze moest Patrik zover zien te krijgen dat hij dat deed.

Zijn tevreden geknor naast haar dreef haar bijna tot waanzin. Dat hij het lef had zachtjes te snurken terwijl zij nacht in nacht uit wakker lag! Het was ook zijn baby. Zou hij uit solidariteit niet ook wakker moeten blijven? Ze duwde zachtjes tegen hem aan in de hoop dat hij wakker zou worden. Geen beweging. Ze duwde wat harder. Hij bromde zachtjes, trok de deken over zich heen en draaide haar zijn rug toe.

Zuchtend ging ze met gekruiste armen op haar rug naar het plafond liggen staren. Haar buik stak als een grote aardbol recht omhoog en ze probeerde zich de baby voor te stellen, in het donker in de vloeistof zwemmend. Misschien met een duim in zijn mond. Maar het was nog steeds te onwettelijk, ze was in de achtste maand, maar ze kon nog steeds niet bevatten dat er een baby in haar buik zat. Ach, in de nabije toekomst zou het waarschijnlijk maar al te wettelijk worden. Erica werd heen en weer geslingerd tussen verlangen en vrees. Het was moeilijk om verder te kijken dan de bevalling. Als ze eerlijk was, was het op dit moment moeilijk om verder te kijken dan het probleem dat ze niet meer op haar buik kon slapen. Ze keek naar de oplichtende cijfers van de wekker. 4:42. Misschien moest ze het licht maar aandoen en een poosje gaan lezen?

Drieënhalf uur en een slechte thriller later stond ze net op het punt zich uit bed te hijsen, toen de telefoon doordringend begon te rinkelen. Geoeffend reikte ze Patrik de hoorn.

‘Hallo, met Patrik.’ Zijn stem klonk slaperig. ‘Ja, natuurlijk, verdomme, ja, ik kan er over een kwartiertje zijn. We zien elkaar daar.’

Hij draaide zich om naar Erica. ‘Er is een melding binnengekomen, ik moet ervandoor.’

‘Maar je hebt toch vakantie. Kan er niemand anders gaan?’ Ze hoorde dat haar stem zeurderig klonk, maar een nacht zonder slaap was niet bevorderlijk voor haar humeur.

‘Het gaat om een moord. Mellberg wil dat ik erbij ben. Hij gaat er zelf ook heen.’

‘Een moord? Waar?’

‘Hier in Fjällbacka. Een jongetje heeft vanmorgen in de Koningskloof een dode vrouw gevonden.’

Patrik kleepte zich aan, wat bijna geen tijd kostte omdat hij midden juli alleen maar iets luchtigs aan hoefde te trekken. Voordat hij de deur uit rende, klom hij op het bed en zoende Erica op haar buik, ergens in de buurt van de plaats waarvan ze zich vaag meende te herinneren dat daar vroeger een navel zat.

‘Tot kijk, baby. Wees lief voor je moeder, ik kom gauw weer thuis.’

Hij kustte Erica snel op haar wang en haastte zich weg. Zuchtend hees Erica zich uit bed en trok een van de tentjurken aan waaruit ze tegenwoordig kon kiezen. Tegen beter weten in had ze talloze babyboeken gelezen en volgens haar moesten alle mensen die over een vreugdevolle zwangerschap schreven, publiekelijk worden afgeranseld. Geen slaap, pijn in de gewrichten, striae, aambeien, hevige transpiratieaanvallen en hormonale stoornissen, dat kwam allemaal dichterbij de werkelijkheid. En ze straalde helemaal niet als van een innerlijke gloed. Morrend liep ze voorzichtig de trap af naar het eerste kopje koffie van de dag. Hopelijk zou dat de nevels doen optrekken.

Toen Patrik arriveerde, heerste er al een koortsachtige activiteit. De ingang van de Koningskloof was afgezet met gele linten, en hij telde drie politiewagens en een ambulance. Het technische personeel uit Uddevalla was al aan het werk en hij wist dat hij de plaats delict niet moest betreden. Van die beginnersfout trok zijn chef, hoofdinspecteur Mellberg, zich niets aan, hij sjouwde gewoon rond tussen de forensische technici. Vertwijfeld keken die naar Mellbergs schoenen en kleren die duizenden vezels en deeltjes op hun kwetsbare werkplek verspreidden. Toen Patrik bij het afzetlint stopte en naar Mellberg zwaaide, verliet deze tot hun grote opluchting de plaats delict en klom over het lint.

‘Hallo, Hedström.’

Zijn stem klonk bijna vrolijk en Patrik huiverde van verbazing. Heel even verbeeldde hij zich dat Mellberg hem wilde omhelzen, maar godzijdank was dat niet meer dan een verontrustend gevoel. Zijn chef leek een metamorfose te hebben ondergaan! Patrik had nog maar een week vakantie, maar de man voor hem was echt niet dezelfde

die een week geleden met een zuur gezicht achter zijn bureau had zitten mopperen dat vakantie als concept moest worden afgeschaft.

Mellberg schudde enthousiast Patriks hand en gaf hem een klap op zijn rug. ‘En hoe is het met de legkip? Is het al bijna zover?’

‘Over anderhalve maand, hebben ze gezegd.’

Patrik begreep de oorzaak van Mellbergs vreugdebetoon nog steeds niet, maar schoof zijn nieuwsgierigheid opzij en probeerde zich te concentreren op de reden van zijn komst. ‘Wat hebben jullie gevonden?’

Mellberg leverde een krachtsinspanning om de glimlach van zijn gezicht te verdrijven en wees naar de schaduwrijke kloof. ‘Een jochie van zes is vanmorgen stiekem buiten gaan spelen toen zijn ouders nog lagen te slapen; hij wilde geloof ik riddertje spelen tussen de rotsblokken, en toen vond hij een dode vrouw. De melding kwam om kwart over zes binnen.’

‘Hoe lang zijn de technici al bezig op de plaats delict?’

‘Ze zijn een uur geleden gearriveerd. De ambulance was er als eerste en ze konden meteen bevestigen dat er geen medische maatregelen getroffen hoefden te worden, dus vanaf dat moment konden de technici hun gang gaan. Die lui zijn wel lastig, hoor. Ik wilde alleen even rondkijken en ik vond ze echt onbeschoft. Maar misschien word je zo als je altijd kruipend met een pincet naar vezels moet zoeken.’

Nu herkende Patrik zijn chef tenminste weer, dit klonk meer als de gewone Mellberg. Uit ervaring wist Patrik dat het geen zin had te proberen de opvattingen van Mellberg te corrigeren, het was makkelijker ze gewoon te negeren.

‘Wat weten we over de vrouw?’

‘Op dit moment niets. Vermoedelijk een jaar of vijfentwintig. Het enige kledingstuk, als je het zo kunt noemen, is een handtas, verder is ze helemaal naakt. Best mooie tieten trouwens.’

Patrik deed zijn ogen dicht en herhaalde in gedachten, alsof het een innerlijke mantra was: Het duurt niet lang meer tot hij met pensioen gaat. Het duurt niet lang meer tot hij met pensioen gaat...

Mellberg ging intussen onbewogen verder: ‘Er is geen duidelijke doodsoorzaak te zien, maar ze is behoorlijk toegetakeld. Blauwe plekken over het hele lichaam en een aantal wonden die op messteken lij-

ken. O ja, ze ligt op een grijze deken. De patholoog-anatoom bekijkt haar nu, dus hopelijk krijgen we vrij gauw een voorlopige conclusie.'

'Is er niemand als vermist opgegeven, iemand van ongeveer die leeftijd?'

'Nee, niets wat ook maar in de buurt komt. Een week of wat geleden was er een man vermist, maar later bleek dat hij er genoeg van had om met zijn vrouw in de caravan te zitten en ervandoor was gegaan met een grietje dat hij in een café had ontmoet.'

Patrik zag dat het team nu bezig was het lichaam voorzichtig in een lijkzak te tillen. Handen en voeten waren reglementair van plastic zakken voorzien om eventuele sporen zeker te stellen, en het team van forensische technici uit Uddevalla werkte geoefend samen om de zak op een zo effectief mogelijke manier om de vrouw te trekken. Daarna zou de deken waarop ze had gelegen in een plastic zak worden gestopt om later ook grondig onderzocht te worden.

De verbaasde uitdrukking op hun gezichten en de manier waarop ze in hun bewegingen bevroren maakten Patrik duidelijk dat er iets onverwachts was gebeurd.

'Wat is er aan de hand?'

'Jullie zullen het niet geloven, maar hier liggen botten. En twee doodshoofden. Naar de hoeveelheid botten te oordelen vermoed ik dat het inderdaad om twee skeletten gaat.'

## Zomer 1979

*Ze slingerde behoorlijk toen ze in de midzomernacht naar huis fietste. Ze had meer gedronken dan ze van plan was geweest, maar dat maakte niet uit. Ze was tenslotte volwassen, dus ze kon doen wat ze zelf wilde. En het beste van alles was, dat ze een poosje zonder haar kind had kunnen zijn. Het kind dat maar krijste, tederheid nodig had en dingen eiste die ze niet kon geven. Het was de schuld van het kind dat ze nog steeds bij haar moeder moest wonen die haar amper de tuin uit liet gaan, hoewel ze al negentien was. Het was een wonder dat ze vanavond midzomer had mogen vieren.*

*Als het kind er niet was geweest, had ze nu op zichzelfgewoond en haar eigen geld kunnen verdienen. Ze had kunnen uitgaan wanneer ze wilde en weer kunnen thuiskomen als het haar uitkwam, zonder dat iemand zich ermee had bemoeid. Maar met het kind ging dat niet. Ze had haar dochter het liefst willen afstaan, maar dat had haar moeder niet goedgevonden, en daar moest zij nu de prijs voor betalen. Als haar moeder het kind zo graag wilde, kon ze er toch zelf voor zorgen?*

*Haar moeder zou behoorlijk boos zijn als ze bij het krieiken van de dag binnen kwam waggelen. Haar adem stonk naar alcohol en daar zou ze morgen ongetwijfeld voor moeten boeten. Maar dat was het waard. Sinds de geboorte van dat rotkind had ze niet meer zo'n lol gehad.*

*Ze fietste dwars over de kruising en langs het benzinstation en nog een eindje verder over dezelfde weg. Toen sloeg ze linksaf naar Brücke en belandde bijna in de sloot. Ze trok de fiets weer overeind en verhoogde het tempo voor de eerste steile helling. Haar haar wapperde in de wind en de lichte zomernacht was doodstil. Ze sloot even haar ogen en dacht aan de*

*lichte zomernacht waarin de Duitser haar zwanger had gemaakt. Het was een heerlijke, verboden nacht geweest, maar de prijs die ze ervoor moest betalen niet waard.*

*Plotseling sprongen haar ogen weer open. Iets deed de fiets stoppen en het laatste dat ze zich herinnerde, was de grond die met hoge snelheid op haar afkwam.*



Op het politiebureau in Tanumshede verzonk Mellberg vreemd genoeg in diepe gedachten. Patrik zei ook niet veel toen hij tegenover hem plaatsnam in de koffiekamer, ook hij dacht na over de gebeurtenissen van die ochtend. Eigenlijk was het te warm voor koffie, maar hij had iets versterkends nodig en van alcohol was natuurlijk geen sprake. Verstrooid probeerden beide mannen zich wat koelte toe te wuiven door aan hun overhemd te trekken. De airco was al twee weken kapot en het was ze nog steeds niet gelukt een monteur langs te laten komen. 's Ochtends ging het nog wel, maar tegen de middag steeg de warmte tot ondraaglijke temperaturen.

'Wat is er in godsnaam aan de hand?' Mellberg krabde bedachtzaam in zijn haar dat als een vogelnestje op zijn hoofd was gedraaid om zijn kale schedel te verbergen.

'Ik heb geen flauw idee, om je de waarheid te zeggen. Het lijk van een vrouw, boven op twee skeletten. Als het niet om een dode ging, zou ik misschien aan een kwajongensstreek denken. Uit een biologielokaal gestolen skeletten of zo. Maar we kunnen er niet omheen dat de vrouw is vermoord. Ik hoorde een van de technici zeggen dat de botten er niet echt vers uitzagen. Maar dat hangt natuurlijk ook af van hoe ze hebben gelegen. Of ze aan weer en wind zijn blootgesteld, of ergens beschut hebben gelegen. Hopelijk kan de patholoog een globale schatting geven van hun ouderdom.'

'Laten we het hopen. Wanneer verwacht je zijn eerste rapport?' Mellberg fronste bezorgd zijn bezwete voorhoofd.

'Waarschijnlijk komt dat in de loop van de dag, daarna zal het wel

een paar dagen kosten om alles wat nauwkeuriger te bekijken. Voorlopig moeten we maar roeien met de riemen die we hebben. Waar zijn de anderen?’

Mellberg slaakte een zucht. ‘Gösta is vandaag vrij. Een golfvoornooi, geloof ik. Ernst en Martin zijn ergens anders mee bezig. En Annika zit op Tenerife. Ze dacht waarschijnlijk dat het deze zomer ook zou regenen, arme stakker. Ze vond het vast niet leuk om Zweden met dit weer te moeten verlaten.’

Patrik keek verbaasd naar Mellberg en vroeg zich opnieuw af waar deze ongebruikelijke uiting van sympathie vandaan kwam. Er was iets vreemds aan de gang, dat was zeker. Maar het had geen zin daar nu tijd aan te verspillen, er waren belangrijker zaken om over na te denken.

‘Jij hebt deze week eigenlijk vakantie, maar denk je dat je me met deze zaak kunt komen helpen? Ernst is te fantasieloos en Martin te onervaren om een onderzoek te leiden, dus jouw hulp is echt welkom.’

Het verzoek streefde Patriks ijdelheid zozeer, dat hij meteen ja zei. Hij zou misschien enorm op zijn kop krijgen van Erica, maar hij troostte zich met de gedachte dat hij binnen een kwartier thuis kon zijn als ze hem dringend nodig had. Bovendien werkten ze elkaar in deze hitte nogal op de zenuwen, dus misschien was het zelfs beter als hij wat minder thuis was.

‘Eerst zou ik willen nagaan of er een opsporingsbericht is uitgegaan naar een verdwenen vrouw. We moeten vrij breed zoeken, zeg bijvoorbeeld van Strömstad tot aan Göteborg. Ik zal Martin of Ernst vragen dat na te gaan. Volgens mij komen ze net binnen.’

‘Dat is goed, dat is heel goed. Zo mag ik het horen, ga zo door!’ Mellberg stond op en gaf Patrik met een vrolijk gezicht een klap op de schouder. Patrik beseftte dat hij als gewoonlijk het werk zou moeten doen en dat Mellberg met de eer ging strijken, maar hij wist dat het geen zin had zich daaraan te ergeren.

Zuchtend zette hij zowel zijn als Mellbergs koffiekopje in de vaatwasser. Hij hoefde zich vandaag niet met zonnebrandcrème in te smeren.

‘Opstaan, of dachten jullie soms dat dit een pension is waar je de hele dag in je nest kunt blijven liggen!’



De stem sneed door dikke lagen nevel en echode pijnlijk tegen zijn voorhoofdsbeen. Johan deed voorzichtig een oog open, maar sloot het snel weer toen het getroffen werd door het verblindende licht van de zomerzon.

‘Wel verd...’ Robert, Johans één jaar oudere broer, draaide zich om in zijn bed en legde het kussen over zijn hoofd. Dat werd bruusk weggerukt en hij kwam mopperend overeind. ‘Je mag hier ook nooit uit-slapen.’

‘Jullie slapen elke dag uit, stelletje luiwammesen. Het is al bijna twaalf uur. Als jullie niet elke nacht op pad gingen om weet ik veel wat uit te spoken, was het misschien ook niet nodig de hele dag in je nest te blijven liggen. Ik kan hier best wat hulp gebruiken. Jullie hebben gratis kost en inwoning, hoewel jullie volwassen kerels zijn, en dan vind ik het niet te veel gevraagd jullie arme moeder een handje te helpen.’

Solveig Hult stond met de armen gekruist voor haar enorme lichaam. Ze was ziekelijk vet en had de bleekheid van mensen die nooit buiten komen. Haar haar hing ongewassen in donkere slierten rond haar gezicht.

‘Bijna dertig en jullie leven nog steeds van je moeder. Ja, échte kerels. En hoe komen jullie eigenlijk aan het geld om elke avond feest te vieren, als ik vragen mag? Jullie werken niet en dragen nooit iets bij aan de huishoudpot. Als jullie vader nog had geleefd, dan was het al lang afgelopen geweest met deze manieren! Hebben jullie al iets van het arbeidsbureau gehoord? Daar zouden jullie vorige week heen!’

Nu was het Johans beurt om zijn kussen over zijn gezicht te trekken. Hij probeerde het voortdurende gezeur, dat klonk als een plaat die was blijven hangen, buiten te sluiten, maar nu werd zijn kussen bruusk weggetrokken en ook hij kwam overeind met zijn katerige hoofd, dat bonsde als een marsorkest.

‘Ik heb de ontbijtspullen allang opgeruimd. Jullie moeten zelf maar iets uit de koelkast pakken.’

Solveig waggelde met haar enorme achterwerk de kleine kamer uit die de twee broers nog steeds deelden, en smeede de deur met een klap achter zich dicht. Ze durfden niet weer te gaan liggen, maar pakten een pakje sigaretten en staken allebei een sigaret op. Ze konden wel

zonder ontbijt, maar de peuk deed hun levensgeesten op gang komen en de rook brandde heerlijk in hun keel.

‘Wat een kraak was dat gisteren...’ Robert lachte en blies kringen in de lucht. ‘Ik had toch gezegd dat ze mooie spullen zouden hebben. Directeur van een bedrijf in Stockholm, natuurlijk gunt hij zich alleen het allerbeste.’

Johan antwoordde niet. In tegenstelling tot zijn oudere broer kreeg hij van de inbraken nooit een adrenalinekick, hij liep juist dagenlang rond met een grote, koude angstklomp in zijn buik, zowel voor als na een kraak. Maar hij deed altijd wat Robert zei en het kwam niet eens bij hem op dat hij ook iets anders kon doen.

De inbraak van gisteren had de grootste buit sinds lange tijd opgeleverd. De mensen waren voorzichtig geworden en hadden niet zo vaak meer dure spullen in hun zomerhuisjes staan. Ze zetten er vooral oude troep neer waarvan ze niet wisten wat ze ermee aan moesten, of veilingkoopjes die hun het gevoel gaven dat ze een goede slag hadden geslagen, maar die geen cent waard waren. Maar gisteren hadden Robert en Johan een nieuwe tv, een dvd-speler, een Nintendo-spel en een hoop sieraden van de vrouw des huizes buitgemaakt. Robert zou de spullen via zijn gebruikelijke kanalen verkopen en dat zou een flinke smak geld opleveren. Niet dat ze het er lang mee zouden redden, gestolen geld brandde in je broekzak en na een paar weken zou het weer op zijn. Ze gaven het uit aan gokken en drank en kochten af en toe iets voor zichzelf. Johan keek naar het dure horloge om zijn pols. Gelukkig zag ma niet wanneer iets waardevol was. Als ze wist wat dit horloge had gekost, zou er nooit een eind aan haar gezeur komen.

Soms had Johan het gevoel alsof hij in een tredmolen zat die alsmaar door draaide, terwijl de jaren verstreken. Eigenlijk was er niets veranderd sinds hun tienertijd en hij zag nu ook geen uitweg. Het enige dat zijn leven op dit moment zin gaf, was het enige dat hij ooit geheim had gehouden voor Robert. Johans instinct zei hem dat er niets goeds uit zou voortkomen als hij zijn broer in vertrouwen nam. Robert zou er met zijn grove opmerkingen alleen iets smerigs van maken.

Heel even stond hij zichzelf toe eraan te denken hoe zacht haar haar tegen zijn ruwe wang voelde, hoe klein haar hand in de zijne was.

‘Hé, zit niet zo te dagdromen. We moeten zaken doen.’

Robert stond met de sigaret bungelend in zijn mondhoek op en liep als eerste door de deur. Zoals altijd volgde Johan hem, hij kon niets anders.

In de keuken zat Solveig op haar gebruikelijke plek. Al sinds hij klein was, sinds dat met zijn vader was gebeurd, had hij haar in haar stoel bij het raam zien zitten, terwijl haar vingers ijverig bezig waren met wat er voor haar op de tafel lag. In zijn eerste herinneringen was ze mooi geweest, maar in de loop van de jaren had het vet zich steeds dikker om haar lichaam en over haar gelaatstrekken gelegd.

Ze leek wel in trance zoals ze daar zat; haar vingers leidden een eigen leven, onophoudelijk wijzend en strelend. Ruim twintig jaar was ze nu met die verdomde albums bezig, steeds maar sorterend en hersortierend. Ze had steeds nieuwe gekocht en daar de foto's en krantenknipsels in geplakt. Mooier, beter. Hij snapte wel dat dit haar manier was om de gelukkiger tijden te bewaren, maar ooit zou ze toch moeten inzien dat die allang voorbij waren.

Het waren foto's uit de tijd dat Solveig nog mooi was. Het hoogtepunt in haar leven was haar huwelijk met Johannes Hult, de jongste zoon van Ephraïm Hult, de beroemde vrijkerkelijke predikant en eigenaar van het meest welvarende landgoed in de omgeving. Johannes was knap en rijk; zij was weliswaar arm, maar ze was het mooiste meisje in de provincie Bohuslän, dat zei iedereen in die tijd. En als daar nog meer bewijs voor nodig was, dan waren er de artikelen die ze had verzameld toen ze twee jaar op rij tot meikoningin was gekroond. Die artikelen en de vele zwart-witfoto's van haarzelf had ze meer dan twintig jaar dag in dag uit verzorgd en gesorteerd. Ze wist dat dat meisje zich nog ergens onder de vetlagen bevond, en via de foto's kon ze haar vasthouden, hoewel ze elk jaar verder uit haar handen glipte.

Met een laatste blik over zijn schouder liet Johan zijn moeder in de keuken achter en volgde Robert op de hielen. Zijn broer had gelijk, ze moesten zaken doen.

Erica overwoog of ze zou gaan wandelen, maar ze realiseerde zich dat dat misschien niet zo'n goed idee was nu de zon op haar hoogst stond en de hitte het meest intens was. Ze had zich de hele zwangerschap geweldig gevoeld, tot de hittegolf serieus toesloeg. Vanaf dat moment

had ze voornamelijk rondgelopen als een bezwete walvis die wanhopig probeerde verkoeling te vinden. Patrik, God zegene hem, was op het idee gekomen een tafelventilator voor haar te kopen en die droeg ze nu als een kostbare schat overal in huis met zich mee. Het nadeel was dat het ding op elektriciteit werkte, ze moest dus altijd dicht bij een stopcontact zitten, wat haar bewegingsvrijheid beperkte.

Maar op de veranda zat het stopcontact op een perfecte plek, daar kon ze breeduit op de bank zitten met de ventilator voor zich op de tafel. Maar ze hield eenzelfde houding nooit langer dan vijf minuten vol, waardoor ze voortdurend heen en weer zat te draaien om zich prettiger te voelen. Bij bepaalde houdingen kreeg ze een voet in haar ribben of probeerde iets wat vermoedelijk een hand was haar in haar zij te slaan, en dan moest ze weer anders gaan zitten. Hoe ze het nog meer dan een maand moest uithouden, was voor haar een raadsel.

Ze waren nog maar een halfjaar bij elkaar, Patrik en zij, toen ze zwanger raakte, maar gek genoeg maakte geen van beiden zich daar druk om. Ze waren allebei al wat ouder en dus iets zekerder van wat ze wilden en zagen geen reden om nog langer te wachten. Pas nu begon ze koudwatervrees te krijgen, maar daar was het eigenlijk wel een beetje te laat voor. Misschien hadden ze nog niet lang genoeg samengewoond toen ze zich in dit avontuur stortten? Zou hun relatie bestand zijn tegen de plotselinge confrontatie met een kleine vreemdeling die alle aandacht opeiste die ze tot nu toe aan elkaar hadden kunnen geven?

De tijd van de stormachtige, blinde verliefdheid was weliswaar voorbij en ze hadden een meer realistische, alledaagse basis opgebouwd, met inzicht in elkaars goede en slechte kanten, maar wat als na de eerste opwindning over de baby alleen de slechte kanten overbleven? Hoe goed kende ze niet de statistieken over hoeveel relaties in het eerste levensjaar van het eerste kind stukliepen? Maar het had geen zin daar nu over te piekeren. Gedane zaken namen geen keer en het was gewoon zo dat Patrik en zij allebei met elke vezel van hun lichaam naar de komst van dit kind verlangden. Hopelijk zou dat verlangen lang genoeg aanhouden om de enorme verandering aan te kunnen.

Ze schrok op toen de telefoon ging. Moeizaam hees ze zich uit de bank en ze hoopte dat de beller genoeg geduld had en niet zou ophangen voordat ze bij de telefoon was.

‘Ja, hallo?’

Goh, ben jij het, Conny.

Ja, dank je, al is het eigenlijk te warm om dik te zijn.

Langskomen? Ja, natuurlijk... jullie mogen best koffie komen drinken.

Blijven slapen? Tja...’ Erica slaakte inwendig een zucht.

‘Ja, natuurlijk. Wanneer komen jullie?’

Vanavond! Ja, nee, natuurlijk is dat geen enkel probleem. Ik maak de logeerkamer in orde.’

Vermoeid legde ze de hoorn op de haak. ’s Zomers was het een groot nadeel om een huis in Fjällbacka te hebben. Plotseling doken alle familieleden en kennissen op die tijdens de tien koude maanden van het jaar nooit iets van zich lieten horen. In november waren ze niet bijster geïnteresseerd om langs te komen, maar in juli grepen ze hun kans om gratis te kunnen overnachten, met uitzicht op zee met beide handen aan. Erica had gedacht dat ze daar deze zomer van verschoond zouden blijven, want het was al half juli en niemand had van zich laten horen. Maar nu belde haar neef Conny. Hij was met zijn vrouw en twee kinderen al onderweg van Trollhättan naar Fjällbacka. Het ging maar om één nacht, dat kon ze nog wel aan. Op zich was ze nooit bijster dol geweest op haar twee neven, maar haar opvoeding had haar geleerd dat ze niet kon weigeren hen te ontvangen, al zou ze dat eigenlijk wel moeten doen omdat de mannen in haar ogen echte klaplopers waren.

Erica was in elk geval blij dat Patrik en zij een huis in Fjällbacka hadden waar ze gasten konden ontvangen, uitgenodigd of niet. Na de plotselinge dood van haar ouders had haar zwager geprobeerd het huis te verkopen. Maar haar zus Anna had uiteindelijk genoeg gekregen van zijn fysieke en psychische mishandeling; ze had zich van Lucas laten scheiden en het huis was nu eigendom van Erica en Anna samen. Omdat Anna met haar twee kinderen in Stockholm was blijven wonen, hadden Patrik en Erica het huis in Fjällbacka kunnen betrekken, en ter compensatie waren zij verantwoordelijk voor alle kosten. In de toekomst zouden ze een meer permanente oplossing moeten zien te vinden, maar voorlopig was Erica blij dat ze het hele jaar in het huis kon wonen.

Ze keek om zich heen en besepte dat ze moest opschieten wilde het

huis een beetje toonbaar zijn als de gasten kwamen. Ze vroeg zich af wat Patrik van deze invasie zou vinden, maar toen gooide ze haar hoofd in de nek. Als hij haar alleen kon laten en midden in zijn vakantie ging werken, kon zij gasten ontvangen als ze dat wilde. Ze was alweer vergeten dat ze het best prettig had gevonden om hem niet constant thuis te hebben.

Ernst en Martin waren inderdaad net terug van hun opdracht en Patrik besloot hen bij te praten. Hij riep hen naar zijn kamer en ze namen plaats in de stoelen voor zijn bureau. Het was overduidelijk dat Ernst witheet was van woede omdat Patrik de leiding van het onderzoek had gekregen, maar Patrik verkoos dit te negeren. Dat was Mellbergs pakkie-an, en in het ergste geval, als zijn collega weigerde samen te werken, redde hij zich wel zonder Ernsts hulp.

‘Ik neem aan dat jullie al hebben gehoord wat er is gebeurd.’

‘Ja, we hoorden het op de politieradio.’ Martin, jong en enthousiast, zat in tegenstelling tot Ernst kaarsrecht op zijn stoel met een notitieblok op zijn schoot en een pen in de aanslag.

‘In de Koningskloof in Fjällbacka is dus een vermoorde vrouw aangetroffen. Ze was naakt en leek tussen de twintig en dertig jaar oud. Onder haar lichaam lagen twee menselijke skeletten van onbekende oorsprong en leeftijd, maar ik kreeg een onofficiële gissing van Karlström van de technische afdeling dat ze niet vers waren. Dit belooft ons dus veel werk, naast alle dronkenmansruzies en dronkenmansritten waarmee we worden overspoeld. En omdat Annika en Gösta allebei vrij zijn, moeten we voorlopig echt alles zelf doen. Ik heb deze week eigenlijk ook vakantie, maar ben, op verzoek van Mellberg, ermee akkoord gegaan toch te werken en ik zal dit onderzoek leiden. Hebben jullie hier vragen over?’

Ernst verkoos geen directe confrontatie aan te gaan, waarschijnlijk om straks achter Patriks rug om te gaan zeuren.

‘Wat wil je dat ik ga doen?’ Martin leek wel een jong veulen en hij tekende nu ongeduldig cirkels boven op zijn notitieblok.

‘Ik wil dat jij in het stb gaat zoeken naar vrouwen die de afgelopen twee maanden als vermist zijn opgegeven. We beginnen met die periode tot we meer horen van de Forensische Eenheid. Al denk ik dat

het sterfgeval van veel recenter datum is, misschien van maar een paar dagen geleden.'

'Heb je het niet gehoord?' vroeg Martin.

'Wat moet ik hebben gehoord?'

'De database ligt plat. We moeten het SIS dus laten zitten en op de oude, degelijke manier te werk gaan.'

'Shit, wat een timing. Oké, volgens Mellberg en ook volgens mijn eigen informatie voordat ik met vakantie ging, is er bij ons geen aangifte gedaan van een vermissing. Daarom stel ik voor dat je alle districten in de naaste omgeving belt. Bel in een cirkel, je begint in het midden en gaat steeds verder naar buiten, snap je dat?'

'Ja, hoe ver moet ik gaan?'

'Tot je iemand vindt die past. Bel straks meteen naar Uddevalla voor een voorlopig signalement waarmee je kunt werken.'

'En wat moet ik doen?' Het enthousiasme in Ernsts stem was niet echt aanstekelijk.

Patrik keek in de aantekeningen die hij na zijn gesprek met Mellberg snel had gemaakt.

'Ik zou willen dat jij gaat praten met de mensen die in de buurt van de Koningskloof wonen. Vraag ze of ze vannacht, of in de vroege ochtend, iets hebben gezien of gehoord. Overdag komen er veel toeristen in de kloof, dus het lijkt, of liever gezegd de lijken, moeten daar vannacht of vanochtend vroeg heen zijn vervoerd. We kunnen waarschijnlijk aannemen dat ze via de grote ingang zijn binnengebracht, ik kan me niet voorstellen dat ze vanaf het Ingrid Bergmanstorg de trap zijn opgedragen. Het jochie heeft haar vanmorgen om een uur of zes gevonden, ik zou me dus concentreren op de tijd tussen negen uur gisteravond en zes uur vanochtend. Ik was zelf van plan de archieven in te duiken. Er is iets met die twee skeletten wat me dwarszit en ik heb het gevoel dat ik moet weten wat het is, maar... Kunnen jullie niets bedenken? Komt er niets in je op?'

Patrik spreidde zijn armen en wachtte met gefronste wenkbrauwen op een antwoord, maar Martin en Ernst schudden alleen hun hoofd. Tja, dan zat er niets anders op dan de catacomben in te gaan...

Onkundig van het feit dat hij in ongenade was gevallen – hoewel hij dat misschien had kunnen vermoeden als hij tijd had gehad om erover na te denken – zat Patrik in de lagere regionen van het politiebureau in Tanumshede in oude papieren te snuffelen. Op de meeste mappen had zich een laag stof verzameld, maar ze leken godzijdank wel goed geordend. De meeste dossiers waren in chronologische volgorde gearciveerd en hoewel hij niet goed wist wat hij zocht, wist hij wel dat het zich hier bevond.

Hij zat in kleermakershouding op de stenen vloer en bladerde methodisch doos na doos met mappen door. Decennia van menselijke lotgevallen gingen door zijn handen en het viel hem na een poosje op hoeveel mensen en gezinnen keer op keer in de registers van de politie waren terug te vinden. Misdrijven leken soms van ouder op kind en soms zelfs op kleinkind over te gaan, dacht hij toen dezelfde familienaam voor de zoveelste keer opdook.

Zijn mobiele telefoon rinkelde en hij zag op het display dat Erica belde.

‘Dag lieverd, alles goed?’ Hij wist wat haar antwoord zou zijn.

‘Ja, ik weet dat het warm is. Zet de ventilator maar aan, verder is er niet veel aan te doen.’

Moet je horen, we hebben een moord op ons dak gekregen en Mellberg wil dat ik het onderzoek leid. Zou je het heel erg vinden als ik een paar dagen ga werken?’

Patrik hield zijn adem in. Hij wist dat hij zelf had moeten bellen om te vertellen dat hij ging werken, maar op typisch mannelijk ontwijkende wijze had hij verkozen het onvermijdelijke voor zich uit te schuiven. Anderzijds wist Erica heel goed welke consequenties zijn baan kon hebben. De zomer was voor de politie in Tanumshede de meest hectische periode van het jaar, en de collega’s konden slechts bij toerbeurt korte vakanties opnemen. Zelfs de weinige dagen die ze achter elkaar vrij konden zijn, waren niet gegarandeerd, dat hing af van het aantal dronkenschappen, vechtpartijen en andere neveneffecten van het toerisme waarmee het bureau te maken kreeg. En moord belandde natuurlijk op een heel eigen schaal.

Ze zei iets wat hij bijna niet verstond.

‘Bezoek zei je? Wie dan? Je neef?’ Patrik zuchtte.



‘Nee, wat moet ik ervan zeggen? Natuurlijk was het veel fijner geweest als we vanavond met zijn tweetjes hadden kunnen doorbrengen, maar als ze onderweg zijn is daar niets aan te doen. Ze blijven toch maar één nacht?’

Goed, dan neem ik op weg naar huis garnalen mee. Dat is lekker makkelijk, dan hoeft jij geen eten klaar te maken. Ik ben om zeven uur thuis. Kusje.’

Hij stopte de telefoon in zijn zak en ging verder met de inhoud van de dozen die nog voor hem lagen. Een map waar VERMISSINGEN op stond trok zijn aandacht; een ambitieuze collega had ooit de aangiften van vermissingen verzameld die in de politieonderzoeken waren voorgekomen. Patrik voelde dat dit was wat hij zocht. Zijn vingers waren vies geworden van al het stof en voordat hij de vrij dunne map opende, veegde hij ze af aan zijn broek. Na een poosje bladeren en lezen kreeg zijn geheugen het benodigde zetje. Hij had zich dit meteen moeten herinneren omdat er in het district zo weinig mensen verdwenen zonder ooit teruggevonden te worden, maar dat zou wel aan zijn leeftijd liggen. Nu lagen de aangiften in elk geval voor hem, en hij voelde dat het geen toeval kon zijn: twee vrouwen die in 1979 als vermist waren opgegeven en nooit waren teruggevonden. Twee skeletten die in de Koningskloof waren gevonden.

Hij nam de hele map mee naar boven het daglicht in en legde die op zijn bureau.

De paarden waren de enige reden dat ze hier bleef. Geoefend en met vaste hand roskamde ze de bruine ruïnen. Het lichamelijke werk vormde een uitlaatklep voor haar frustratie. Het was gewoon shit om zeventien te zijn en niet over je eigen leven te mogen beslissen. Zodra ze meerderjarig was, zou ze dit stomme gat vaarwel zeggen. Dan zou ze het aanbod aannemen van de fotograaf die in Göteborg op haar was afgestapt. Als ze model in Parijs was en massa's geld verdiende, zou ze hun vertellen waar ze met hun vervloekte opleiding heen konden. De fotograaf had gezegd dat haar waarde als model elk jaar afnam en er zou dus al een jaar verspild zijn voordat ze de kans kreeg, alleen omdat haar pa het in zijn hoofd had gezet dat ze een opleiding moest volgen. Je had toch geen opleiding nodig om op de catwalk te lopen, en als ze

pak 'm beet op haar vijftewintigste te oud werd als model, zou ze met een miljonair trouwen en lachen om zijn dreigementen dat hij haar wilde onterven. Ze zou zijn hele fortuin in één dag kunnen uitgeven aan winkelen.

Haar stomme brave broer maakte het er niet beter op. Het was weliswaar beter om bij hem en Marita te wonen dan thuis, maar het scheelde niet veel. Hij was zo vervloekt degelijk. Wat hij ook deed, het ging nooit verkeerd, terwijl zij altijd overal de schuld van kreeg.

‘Linda?’

Zelfs in de stal werd ze niet met rust gelaten.

‘Linda?’ De stem klonk dringender. Hij wist dat ze hier was, het had dus geen zin om te proberen ervandoor te gaan.

‘Ja, wat zeur je toch. Wat is er?’

‘Je hoeft niet zo’n toon tegen me aan te slaan. Ik vind het niet te veel gevraagd dat je probeert een beetje beleefd te zijn.’

Ze mopperde een paar vloeken als antwoord, en Jacob liet het gaan.

‘Jij bent mijn broer, niet mijn vader, heb je daar weleens aan gedacht?’

‘Daar ben ik me inderdaad van bewust, ja, maar zolang je onder mijn dak woont, voel ik me toch in zekere mate verantwoordelijk voor je.’

Omdat hij bijna vijftien jaar ouder was, dacht Jacob dat hij alles wist maar het was makkelijk een hoge toon aan te slaan als je je schapjes op het droge had. Pa had al zo vaak gezegd dat Jacob een zoon was om trots op te zijn en dat hij het landgoed ooit zou beheren, dat Linda ervan uitging dat de hele mikmak op een goede dag van hem zou zijn. Tot die tijd kon hij het zich veroorloven net te doen of geld niet belangrijk voor hem was, maar Linda keek daar doorheen. Iedereen bewonderde Jacob omdat hij met probleemjongeren werkte, maar iedereen wist ook dat hij op een dag zowel het landgoed als een vermogen zou erven, en het zou spannend zijn om te zien hoeveel belangstelling hij dan nog voor ideëel werk zou opbrengen.

Ze giechelde even. Als Jacob wist dat ze 's avonds stiekem het huis verliet, zou hij helemaal gek worden en als hij wist wie ze ontmoette zou ze waarschijnlijk de preek van haar leven krijgen. Hij kon wel zeggen dat hij solidair was met de minder bedeeden, maar ze moesten

niet te dichtbij komen. Dat Jacob uit zijn vel zou springen als hij erachter kwam dat ze met Johan omging, had trouwens nog dieper gewortelde redenen. Johan was hun neef, en de vete tussen de twee takken van de familie was lang voor haar geboorte begonnen, zelfs voordat Jacob was geboren. De reden kende ze niet, ze wist alleen dat het zo was en dat maakte het extra spannend als ze wegsloep om Johan te ontmoeten. Bovendien voelde ze zich prettig in zijn gezelschap. Hij was weliswaar behoorlijk fijngevoelig, maar hij was tien jaar ouder dan zij en dat gaf hem een zekerheid waar jongens van haar leeftijd alleen van konden dromen. Dat ze neef en nicht waren, stoorde haar niet. Tegenwoordig mochten neven en nichten zelfs met elkaar trouwen en hoewel ze dergelijke toekomstplannen niet koesterde, had ze er niets op tegen het een en ander met hem te onderzoeken, zolang het maar in het geheim gebeurde.

‘Wilde je iets van me of kwam je me gewoon controleren?’

Jacob slaakte een diepe zucht en legde een hand op haar schouder. Ze probeerde zich terug te trekken, maar zijn greep was sterk.

‘Ik snap niet waar al deze agressie vandaan komt. De jongeren met wie ik werk zouden alles geven voor een thuis en een jeugd als de jouwe. Een beetje dankbaarheid en ingetogenheid zouden op hun plaats zijn, weet je. En ja, ik wilde inderdaad iets van je. Marita heeft het eten klaar, dus ga je omkleden en kom aan tafel.’

Hij liet haar schouder los en liep de stal uit naar het hoofdgebouw. Mopperend legde Linda de roskam neer. Ze had tenslotte best honger.

Martins hart was alweer gebroken. Voor de hoeveelste keer wist hij niet, maar het feit dat hij eraan gewend was, verzachtte de pijn niet. Net als alle vorige keren had hij gedacht dat nu de ware haar hoofd op het kussen naast hem had gelegd. Hij wist weliswaar dat ze al bezet was, maar in zijn naïviteit dacht hij dat hij meer was dan een verzetje en dat de dagen van haar partner geteld waren. Hij had er geen idee van dat hij met zijn onschuldige gezicht en bijna snoezige verschijning voor oudere, rijpere vrouwen die met hun man in een sleur leefden, als een suikerklontje voor een vlieg was. Mannen die ze niet wilden verlaten voor een leuke vijftwintigjarige politieagent, met wie ze echter wel graag het bed deelden als de lust en de behoefte aan bevestiging

bevredigd moesten worden. Niet dat Martin bezwaar had tegen de fysieke kant van een verhouding, hij was op dat gebied zelfs bijzonder talentvol, maar helaas was hij ook een ongewoon gevoelige jongeman. Verliefdheden gedijden goed in Martin Molin. Daarom eindigden de korte romances voor hem altijd in tranen en tandengeknars als de vrouwen er een eind aan maakten en terugkeerden naar hun mischien saai maar geregelde en vertrouwde leventje.

Hij zuchtte diep achter zijn bureau, maar dwong zichzelf zich te concentreren op de taak die voor hem lag. De telefoontjes die hij tot nu toe had gepleegd hadden niets opgeleverd, maar er waren nog veel politiedistricten die hij moest bellen. Dat de database moest crashen op het moment dat hij die zo dringend nodig had, was waarschijnlijk zijn gebruikelijke pech, daarom zat hij hier nu telefoonnummer na telefoonnummer in te toetsen om te proberen iemand te vinden die overeenkwam met het signalement van de dode vrouw.

Twee uur later leunde hij achterover en gooide teleurgesteld zijn pen tegen de muur. Geen enkele als vermist opgegeven persoon kwam overeen met het slachtoffer. Wat nu?

Het was verdomd onrechtvaardig. Hij was ouder dan die snotneus en had dus de leiding over dit onderzoek moeten krijgen, maar ondank is 's werelds loon. Jarenlang had hij die vervloekte Mellberg bewust stroop om de mond gesmeerd en wat kreeg hij ervoor terug? Niets! Ernst nam de bochten op weg naar Fjällbacka met hoge snelheid en als hij niet in een politiewagen had gereden, zou hij zeker een paar opgestoken middelvingers in de achteruitkijkspiegel hebben gezien. Ze moesten het eens wagen, die stomme toeristen, dan zouden ze nog eens wat meemaken.

Vragen of de burens iets hadden gezien of gehoord. Dat was een klus voor een aspirant, niet voor iemand met vijfentwintig jaar ervaring. Een klus voor die melkmuil van een Martin, dan had hij, Ernst, kunnen rondbellen en lekker kunnen kletsen met de collega's in de nabijgelegen districten.

Inwendig kookte hij van woede, maar dat was sinds zijn kinderjaren zijn natuurlijke gemoedstoestand, dus op zich was er niets ongebruikelijks aan de hand. Zijn choleriche temperament maakte hem

niet bijster geschikt voor een beroep waarin sociale contacten belangrijk waren, maar anderzijds dwong hij respect af bij het geboefte, dat instinctief aanvoelde dat je geen ruzie moest maken met Ernst Lundgren als je gezondheid je lief was.

Toen hij door het dorp reed, werden overal de halzen uitgerekt. De mensen volgden hem met hun ogen en wezen hem na, en hij begreep dat het nieuws zich al door heel Fjällbacka had verspreid. Vanwege alle dubbelgeparkeerde auto's moest hij over het Ingrid Bergmanstorg kruipen, en hij zag tot zijn voldoening dat een aantal mensen hals-overkop het terras van Café Bryggan verliet. Eigen schuld. Als de auto's er op de terugweg nog stonden, wilde hij best een tijdje de vakantie-vreugde van al die foutparkeerders verpesten. Misschien zou hij ze ook laten blazen. Veel chauffeurs hadden achter een koud biertje gezeten en als hij geluk had, kon hij een paar rijbewijzen in beslag nemen.

Bij de Koningskloof was niet veel plaats om te parkeren, maar hij vond een plekje en begon aan de operatie buurtonderzoek. Zoals verwacht had niemand iets gezien. Mensen die het normaal gesproken merkten als de buurman in zijn eigen huis een scheet liet, werden doof en blind als de politie iets wilde weten. Maar Ernst vermoedde dat ze echt niets hadden gehoord. 's Zomers was de geluidsoverlast 's nachts zo groot, met dronken mensen die in de kleine uurtjes naar huis schuifelden, dat je leerde alle buitengeluiden weg te zeven om toch een goede nachtrust te krijgen. Maar irritant was het wel.

Bij het laatste huis kreeg hij beet. Weliswaar geen vette vangst, maar toch iets. De man die het verst van de ingang van de Koningskloof woonde, had rond drieën, toen hij was opgestaan om te plassen, een auto gehoord. Hij kon de tijd zelfs preciseren tot kwart voor drie, maar hij had niet naar buiten gekeken, dus kon hij niets zeggen over het uiterlijk van de chauffeur of de auto. Maar hij was vroeger rij-instructeur geweest en wist zeker dat het geen nieuw model was geweest, maar een die er waarschijnlijk al flink wat jaren op had zitten.

Geweldig, het enige dat hij na twee uur buurtonderzoek wist, was dat de moordenaar de lijken naar alle waarschijnlijkheid rond drie uur had gedropt, en mogelijk in een oudere auto reed. Niets om over naar huis te schrijven.

Ernst's humeur knapte echter aanzienlijk op toen hij op de terugweg zag dat nieuwe parkeerzondaars de plek van de oude hadden ingenomen. Nu zouden ze zich de longen uit het lijf mogen blazen!

Aanhoudend geklingel van de deurbel onderbrak Erica's moeizame geploeter met de stofzuiger. Ze transpireerde hevig en veegde een paar natte haarslierten uit haar gezicht voordat ze de deur opendeed. Ze moesten als autodieven hebben gereden om hier nu al te kunnen zijn.

‘Hallo dikke!’

Ze werd gevangen in een stevige omhelzing en merkte dat ze niet de enige was die zweette. Met haar neus diep in Conny's oksel, bedacht ze dat ze met hem vergeleken waarschijnlijk naar rozen en lelietjes-vandalen rook.

Na zich uit zijn omhelzing te hebben losgemaakt begroette ze Conny's vrouw Britta door haar beleefd de hand te schudden omdat ze elkaar slechts een paar keer hadden ontmoet. Britta's handdruk was nat en slap en Erica associeerde die met een dode vis. Ze huiverde en onderdrukte de impuls om haar hand aan haar broek af te veegen.

‘Wat een buik! Zit er soms een tweeling in?’

Ze vond het heel vervelend als er op deze manier over de omvang van haar lichaam werd gesproken, maar ze had inmiddels begrepen dat zwangerschap iedereen het recht gaf je lichaamsomvang te becommentariëren en op een veel te familiale manier je buik aan te raken. Ze had zelfs meegemaakt dat onbekenden zomaar op haar waren afgestapt om aan haar buik te zitten. Erica wachtte het dus maar af, en het duurde niet lang of Conny's handen waren daar.

‘Ah, daar zit een kleine voetballer. Duidelijk een jongetje gezien de trappen die hij uitdeelt. Kom eens voelen, kinderen!’

Erica was niet in staat te protesteren en werd aangevallen door twee paar kleefhanden die afdrukken maakten op haar witte positietrui. Gelukkig verloren Lisa en Victor, zes en acht jaar oud, al snel hun belangstelling.

‘Wat vindt de trotse vader ervan? Telt hij de dagen al af?’ Conny wachtte niet op antwoord en Erica herinnerde zich dat dialogen niet zijn sterkste kant waren. ‘Ik weet nog goed toen deze twee snotneuzen

ter wereld kwamen. Een enorm heftige gebeurtenis. Maar vertel hem wel dat hij niet daar beneden moet kijken, want dan heb je een hele tijd geen zin meer.'

Hij grinnikte en stootte Britta met zijn elleboog in haar zij. Ze keek chagrijnig terug. Erica realiseerde zich dat het een lange dag zou worden. Als Patrik maar op tijd thuiskwam.

Patrik klopte zachtjes op Martins deur. Hij was een beetje jaloers omdat het zo netjes was op diens kamer. Het bureau was zo schoon dat het als operatietafel gebruikt kon worden.

'Hoe gaat het? Heb je iets gevonden?'

Martins moedeloze gezicht zei hem al voor het hoofdschudden dat het antwoord negatief was. Shit. Op dit moment was het eerste streven de vrouw te identificeren. Ergens waren mensen die zich zorgen om haar maakten. Iemand moest haar verdomme toch missen!

'En jij?' Martin knikte naar de map in Patriks hand. 'Heb je gevonden wat je zocht?'

'Ik geloof van wel.'

Patrik pakte een stoel die tegen de muur stond en schoof die naar voren zodat hij naast Martin kon gaan zitten.

'Kijk. Twee vrouwen zijn eind jaren zeventig in Fjällbacka verdwenen. Ik snap niet dat ik het me niet meteen herinnerde, het was destijds voorpaginanieuws, maar hier is in elk geval het overgebleven onderzoeksmateriaal.'

De map die hij op het bureau had gelegd, was behoorlijk stoffig en hij zag dat Martins vingers jeukten om haar schoon te vegen. Een waarschuwend blik hield hem echter tegen. Patrik opende de map en liet Martin de foto's zien die bovenop lagen.

'Dit is Siv Lantin, ze verdween op midzomerdag 1979. Ze was negentien jaar.' Patrik pakte de volgende foto. 'Dit is Mona Thernblad, zij verdween twee weken later en was toen achttien jaar. Geen van beide meisjes is ooit gevonden, hoewel er veel zoekacties zijn gehouden en er gedregd is en alles wat je maar kunt bedenken. Sivs fiets lag in een sloot, maar dat was het enige dat werd teruggevonden. En van Mona alleen een sportschoen.'

'Ja, nu je het zegt, weet ik het ook weer. Er was toch een verdachte?'